

Ultima dorință

1

„Deci, rămâi la hotărârea ta?”

„Nu pot altfel, tată.”

Era într-o duminică dimineată când au fost schimbate aceste cuvinte între tată și fiu. Privirea tatălui era severă și tonul glasului său trăda o enervare profundă. Mergea prin cameră dus-întors, cu pași repezi. Fiul stătea acolo, cu privirea în pământ. Era pregătit de plecare. În afară de cei doi bărbați, în cameră se mai afla o doamnă mai în vârstă, mama tânărului. Cu lacrimi în ochi îl privea temătoare, rugătoare, pe soțul ei.

„Și hotărârea ta, de a face această călătorie, este la fel de irevocabilă?” a reluat acesta cu cea mai mare enervare.

„Nu pot altfel, dragă tată!” a răspuns fiul liniștit, chiar dacă cu glas tremurat. „Știu că Dumnezeu mă cheamă și vreau să urmez chemarea Sa.”

Un cumplit râs batjocoritor a schimonosit pentru o clipă fața înroșită de mânie a tatălui.

„Ei, tinere domn!” strigă el apoi. „Vrei deci să joci rolul unui preot. Atunci, cel mai bine ar fi să începi cu a ne bolborosi o parte a predicii tale pe care vrei s-o ții astăzi. Așa o prostie! Un asemenea fanatism – este – este - -”

„Văd”, începu fiul din nou, „mii de păcătoși în jurul meu, care, necunoscând calea mântuirii, se grăbesc pe calea pierzării, în timp ce nimeni nu le propovăduiește Evanghelia. De aceea, dragă tată, vreau să urmez chemarea lui Dumnezeu. Am pus mâna pe plug și n-am voie să mă uit înapoi. Vreau să le aduc bieților păcătoși vestea bună a mântuirii.”

„Excelent!” a strigat tatăl pe un ton disprețuitor. „Atunci probabil că Duhul va fi Acela care te va inspira să călătorești pretutindeni, ca să predici în piețe și pe ulițe, în șure și în grajduri, și să duci la stâlpul infamiei numele familiei tale. Vreau să-ți spun ceva, Georg”, adăugă el în enervare crescândă, „voi pune acum capăt tuturor acestor lucruri. Ține minte! Nu voi mai găzdui în casa mea nebuneștile tale exerciții evlavioase. Înțeles?”

„Dar, iubite soț”, l-a întrerupt mama, „Georg doar n-a ținut niciodată aici orele sale biblice.”

„Totuși a făcut-o!”, a întrerupt-o brutal bărbatul furios. „Chiar în casa mea a vorbit el cu oamenii, s-a rugat și a citit Biblia. Mi-a molipsit arendașii, slujitorii și slujitoarele cu nebuniile sale. Mereu a pălăvrăgit cu ei despre judecata de apoi și sufletele lor nemuritoare. S-a furișat cu Biblia sa în colibe și pretutindeni unde ajunge există derută și dezordine. Și nu se complăce să joace rolul unui popă în mod deosebit în zilele de duminică? În realitate, mai ridicol decât atât nu se putea face.”

„Ah! Nu vorbi în felul acesta, iubite soț!”, l-a sfătuit soția.

„Vorbesc cum îmi place!”, izbucni moșierul. „Și, într-un cuvânt, voi pune capăt acestor nerozii. Nu mai vreau să-mi știu numele în legătură cu asemenea fapte. Voi avea grijă de aceasta. Deja am făcut demersuri și cred că sunt omul care să-mi duc planul la îndeplinire. De aceea, tinere domn, ascultă atent ultimele mele cuvinte în problema aceasta!”

„Voi ține permanent seamă de tot ce ai a-mi spune, dragă tată; și-ți voi da necondiționat ascultare în tot ce nu este împotriva lui Dumnezeu”, spuse Georg.

„Destul, destul! Cunosc flecăreala aceasta evlavioasă!”, s-a înfuriat tatăl. „Scutește-mă de asemenea exaltări! Ai atins deja de atâtea ori aceste corzi, încât începe să mă plictisească îngrozitor. Sigur, vrei să fii ascultător de mine, dacă ceea ce am de spus îți convine întocmai. Într-adevăr, foarte comod! Dar de aici înainte nu voi mai pretinde ascultarea ta. Începând de astăzi poți să faci ce-ți place. Nu-ți voi mai ieși în cale, împiedicându-te; pentru aceasta îți dau cuvântul meu. Aceasta îți convine, desigur, ce zici? Dar așteaptă, tinere domn, încă n-am ajuns la capăt. Anul trecut ai devenit major.” Vorbitorul își dădea osteneala extremă să-și rostească cuvintele încet și apăsător. „Deci, ești în dreptul tău, tânărul meu domn.”

„Dar, iubite soț!”, l-a întrerupt încă o dată soția care plângea. „Nu vorbi pe un asemenea ton, ca și când Georg n-ar mai fi fiul tău.”

Sărmana mamă, copleșită de sentimentele ei, luă mâna fiului ei și o apăsă pe inima ei. Georg răspunse străngerii de mâini a mamei cu cordialitate și părea că este îngrijorat mai mult pentru ea, decât pentru sine.

„Femeie! Interzic orice întrerupere!”, se răsti bărbatul. „Tu procedezi foarte neînțelept. Nu mă mai deranja! – Cum spuneam, ești în dreptul tău”, continuă el, adresându-se din nou lui Georg, cu seriozitate sumbră, „și nu mai am nicio putere să-ți interzic una sau alta. Dar chiar dacă nu am nicio putere asupra ta, mai am totuși putere peste casa mea, așa că îți spun: Dacă astăzi îți duci la îndeplinire intenția, mâine vei părăsi casa mea. Înțeles?”

„Bărbate! Bărbate!” interveni soția.

„Facă-se voia lui Dumnezeu!”, răspunse Georg. „Nu pot să dau înapoi. Domnul a spus: «Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine». Mă supun amenințării tale, tată. Mâine voi părăsi casa ta. Dar astăzi trebuie să fac ce vrea Domnul.”

„Rămâi!”, sări tatăl amenințător, când Georg se pregătea să părăsească odaia. „Încă n-am spus totul și aceasta este ultima ocazie. Tu știi că și casa, și curtea, împreună cu toate acareturile și proprietățile înconjurătoare sunt proprietatea mea. Tot ce este afară, cât vezi cu ochii, îmi aparține.”

„Dragă tată!” interveni fiul pe un ton emoționat, „știi ce vrei să spui. Crede-mă, sunt de mult pregătit pentru aceasta, dar al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el.”

Răspunsul a fost un râs batjocoritor.

„Fanatism! Falsă cucernicie! Dar nu-ți va folosi la nimic. Cât timp trăiesc, totul îmi aparține mie și când voi muri, te vei vedea dezmoștenit.”

Voia să spună mai mult, dar soția l-a întrerupt din nou. Ea merse în apropierea soțului înfuriat și puse mâna pe brațul său. Sentimentele materne erau prea puternic tulburate, ca să poată să tacă mai mult. Foarte îmbărbătată, ea se așeză între tată și fiu și spuse tare:

„Mergi prea departe, bărbate. Georg este atât fiul meu, cum este și al tău. Nu suport o asemenea brutalizare a copilului meu.”

Această opunere neașteptată l-a derutat puțin pe bărbatul enervat. El îi aruncă o privire lungă femeii agitate și spuse apoi pe un ton mai liniștit:

„Nu te înfierbânta, Maria! De aproape treizeci de ani am fost legați și până astăzi n-am cunoscut divergențe și certuri. Dacă ceri, nu voi mai scoate niciun cuvânt despre această problemă. Dar hotărârea mea este irevocabilă. M-ai înțeles, tinere domn?”

Cu aceste cuvinte, bărbatul neclintit părăsi camera. Mama și fiul erau singuri.

„Georg!”, începu mama după o pauză mai lungă, „ai auzit ce a spus tatăl tău și tu știi că el nu-și schimbă niciodată hotărârile. Oare cum poți să procedezi așa și să-i dai un motiv justificat pentru un astfel de necaz?”

„Motiv justificat, mamă?”, spuse tânărul, clătînând trist capul.

„Da, îi dai un motiv justificat pentru aceasta, Georg. Dar nu vreau să mă cert cu tine. Tatăl tău a fost prea nervos, iar tu ești mândru și iute la mânie. Deja de copil se arăta la tine defectul acesta, dar mă gândesc că acum vei simți singur că în aceste lucruri trebuie să cedezi. Te rog fierbinte s-o faci!”

La aceste cuvinte, mama luă cu mare afecțiune mâna fiului ei și privirile ei se odihneau rugător asupra sa. Era o clipă de durere adâncă și de luptă aprigă pentru tânărul bărbat. Mama avea dreptate într-un sens. Caracterul său firesc arăta încăpățănare și îndărătnicie. Amenințările din partea tatălui exercitaseră întotdeauna o influență mult mai mică asupra sa, decât dragostea duioasă și felul blând al mamei. Stătea acolo într-o meditare profundă. Gânduri de tot felul i se încrucișau în minte. Dură mult până când putu să se înțeleagă cu sine însuși. Dar, în cele din urmă, lumina deplină îi pătrunse din nou în suflet. Îndoielile cedară, ispita dispăru. Numai o durere arzătoare îi umplea inima.

„Nu pot, mamă dragă!”, spuse el. „Nu pot să renunț la planul meu.”

„Procedezi nebunește, nedrept și nerecunoscător”, strigă mama, izbucnind în lacrimi. „Te îndrepti spre pieirea ta. Oare nu vrei să te lași înduioșat de nimic?”

„Scumpă mamă!”, începu tânărul. „Nu pot decât să reiau ce am spus deja. Sunt pregătit și dispus să părăsesc această casă, unde comportamentul meu este muștrat și prezența mea nu este tolerată. Voi renunța la avantajele pământești, voi uita numele și nașterea mea și voi munci pentru pâinea mea zilnică. Am auzit hotărârea tatălui meu. Măine îmi voi căuta un alt cămin. Tatăl meu a spus că mă va dezmoșteni. Prevăzusem aceasta. Iartă-mă, scumpă mamă! Cu toate că pare să fie o aroganță, pot totuși să spun împreună cu apostolul: «Dar eu nu consider viața mea scumpă pentru mine, numai să-mi sfârșesc alergarea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, de a mărturisi Evanghelia harului lui Dumnezeu» [Faptele apostolilor 20.24]. Tu nu înțelegi aceasta acum, dar am convingerea fermă că odată, mai târziu, vei înțelege. Pentru mine contează acum avertizarea serioasă a Domnului și Mântuitorului meu: «Și cine nu-și ia crucea sa și vine după Mine nu este vrednic de Mine» [Matei 10.38].”

„Destul, destul!”, interveni mama tristă și mâhnită. „Frumoase dovezi dai tu, într-adevăr, pentru noul fel de slujbă divină a ta. De când ai venit în casă cu noua învățătură, peste tot există derută și discordie, pe când înainte, în cercul nostru familial domneau bucuria și armonia. Dar, bine. Acum vrei să mergi pe propriul tău drum. Dar este sigur că vei regreta când va fi prea târziu.”

Cu aceste cuvinte părăsi și mama camera, fără să-și ia rămas-bun, și l-a urmat pe soțul ei. Tânărul a rămas singur. În sfârșit, a mers încet în camera sa, ca să-și verse acolo inima înaintea Celui de dragul căruia era pregătit să-i părăsească pe tata și pe mama.

Ceva mai târziu se afla în drum spre un orașel, situat cam la o oră distanță de casa tatălui său. Fața sa era palidă și purta expresia tristeții adânci, dar, cu toate acestea, inima sa era întărită. De fapt, toate acestea așa trebuiau să vină!, spuse el pentru sine. „În lume aveți necaz!”, a spus Domnul și „Gândiți că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun: nu, ci mai degrabă dezbinare; va fi dezbinat tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui.” [Luca 12.51-53]

Plin de astfel de gânduri, el ajunsese în vârful unui munte și, poposind câteva clipe, privi înapoi la drumul rămas în urma sa. La picioarele sale se întindea o vale frumoasă, luminată de razele plăcute ale soarelui de primăvară. La capătul văii era casa pe care o părăsise, acel loc din care era alungat și unde își trăise zilele copilăriei. Și acolo nu va mai fi căminul său. O parte de moștenire pe care ar fi dorit-o lacom mii de oameni, el o pierduse din nehibzuință. Îl cuprinsese o durere adâncă, dar hotărârea sa rămânea neschimbată. Domnul îi dădea putere ca să poată să-și continue curajos drumul. Se întoarse și coborî creasta muntelui, ca să predice Evanghelia în valea de vizavi.

2

Dar cum ajunsese Georg pe calea aceasta?

Cam cu cinci ani înainte de cele împărtășite în capitolul anterior, câțiva oameni tineri cutreierau o zonă rurală din apropierea unui mare oraș. Erau de-a dreptul exuberanți și toți păreau să fi tras deja zdravăn din pahar. Deodată, atenția le-a fost atrasă de un număr de oameni, care se adunaseră într-un loc. S-au apropiat curioși de locul acela.

Totuși, erau foarte dezamăgiți în așteptările lor. Pe o ridicătură stătea un bărbat de vârstă mijlocie. Înfățișarea sa dovedea demnitate și seriozitate. Era un predicator ambulant. Tocmai când tinerii se apropiau, omul începuse să vorbească. Nou-veniții au izbucnit în râsete batjocoritoare.

„Liniște, domnilor!”, le-a șoptit un bărbat în haine sărăcăcioase. „Chiar dacă nu vă temeți nici de Dumnezeu, atunci măcar nu-i deranjați pe alții.”

Seriozitatea profundă cu care fuseseră rostite aceste cuvinte nu și-a ratat efectul. Râsul amuți și în clipa următoare, batjocoritorii se grăbiră să plece de acolo. Numai unul rămase în urmă, pe când îi șoptea camaradului său că îi va urma curând.

Și acest bărbat tânăr era Georg R. al nostru, pe atunci în vârstă de douăzeci de ani. Puțin mai înainte venise în oraș ca să cunoască și să se bucure acolo de distracțiile acestei lumi, într-un anturaj corespunzător. Curiozitatea și plăcerea de a-și bate joc l-au determinat să mai zăbovească câteva clipe, ca să audă ce are de spus palavragiul acela. Acum rugăciunea era încheiată și o mare parte a celor adunați intonau un cântec spiritual. Tânărul era pe punctul de a-i urma pe însoțitorii săi, când unul dintre cei prezenți îi șopti:

„Ar putea să fie mai folositor pentru dumneavoastră să rămâneți aici și să ascultați predica, decât să urmați exemplul camarazilor dumneavoastră și să petreceți duminica cu prostii.”

Georg îi aruncă vorbitorului o privire disprețuitoare și dădu să părăsească imediat locul. Dar atunci i-a venit ideea că predica ar putea să ofere materialul potrivit, ca după aceea să poată să-și distreze însoțitorii cu glume caustice despre evlavioși și fanatici. În loc să plece de acolo, el s-a amestecat în mulțime, ca să poată să înțeleagă fiecare cuvânt al predicii.

Cântarea se terminase și predicatorul citea pasajul: „Și acolo va fi un drum larg și o cale și ea se va numi Calea Sfințeniei. Cel necurat nu va trece pe ea, ci va fi pentru cei *sfinți*; cei care merg pe calea *aceasta*, chiar nebuni, nu se vor rătăci. Nici un leu nu va fi acolo, nici o fiară răpitoare nu se va sui pe ea, nici nu se va afla acolo, ci cei răscumparați vor umbla *pe ea*. Și cei răscumparați ai Domnului se vor întoarce și vor veni cu cântări de bucurie în Sion; și o bucurie eternă le va *încununa* capul; veselia și bucuria îi vor ajunge din urmă, iar durerea și suspinul vor fugi.” (Isaia 35.8-10)

Intenția tânărului de a-l batjocori pe predicator și prelegerea sa se transformă curând în mare uimire. Astfel de cuvinte puternice, serioase, cum auzise din textul citit, nu atinseseră niciodată urechile sale. Erau cuvinte izvorâte dintr-o inimă credincioasă și de aceea erau duh și viață și ajungeau la conștiințele și la inimile celor prezenți. Uimirea inițială a tânărului ascultător făcu loc treptat unui sentiment de neliniște și teamă. El nu se mai gândea la mulțimea care îl înconjura, nu se mai gândea la tovarășii săi și la îndeletnicirile lor. Nu, inima sa fusese atinsă de avertizările vorbitorului serios, care prezenta clar și deslușit singura care a mântuirii. El propovăduia cu cuvinte convingătoare că nimeni nu va vedea Împărăția lui Dumnezeu fără să fie născut din nou, iar apoi, când descria binecuvântările spirituale și viitoarea slavă a celor credincioși, era ca și când un glas i-ar fi strigat tânărului: „În acestea nu ai nicio parte!”

Ceasul acesta a devenit un punct de cotitură în viața lui Georg. După ce prelegerea s-a încheiat, el se îndepărtă cât de repede putu. Abia acum își aminti de prietenii săi batjocoritori. Dar nu îi mai putea urma. El se grăbi cu pași repezi spre locuința sa și aici, în singurătate, căzu în genunchi și strigă pentru prima dată în viața sa către Dumnezeu, după har.

Trecură zile, săptămâni, luni. Atunci, într-o zi, Georg primi o somație din partea părinților, să se întoarcă imediat acasă. Ei auziseră lucruri ciudate despre fiul lor. El, pe care îl trimiseseră în capitală ca să intre în lumea mare, ar fi suferit o transformare ciudată. Prietenii săi de mai înainte, de care se despărțise hotărât, îl considerau bolnav sufletește. Ce altceva ar fi putut să și gândească? Concertele, teatrele, cursele de cai și alte distracții își pierduseră toate atracția pentru el.

Potrivit relatării lor mai existau și alte dovezi pentru dezechilibrul sufletesc al nefericitului lor prieten. În timp ce alții de vârsta și din starea lui socială savurau viața și plăcerile ei, Georg se încuia zilnic în camera sa pentru mai mult timp. De asemenea, spionaseră noaptea la ușa sa și auziseră că de multe ori vorbea cu sine însuși pe un ton tânguitor. Și când se convinseseră deplin că citea din Biblie și aproape exclusiv din Biblie, atunci au considerat ca fapt incontestabil, că mintea sa trebuie să fi suferit un naufragiu.

Spre marea mâhnire a părinților, aceste relatări au fost confirmate prin scrisorile lui Georg. Le împărtășise repetat că o mare transformare a avut loc cu el și că nu mai găsește nicio plăcere în distracțiile lumii, dar că în loc de aceasta savurează o fericire pe care odinioară n-o simțise niciodată și prin Cuvântul lui Dumnezeu a fost despăgubit peste măsură de îmbelșugat pentru toate pierderile pământești.

Aceasta fusese prea mult pentru inima mândră a tatălui. Fiul ratat, cum îl numea el, a fost somat să se întoarcă și Georg ascultase de porunca primită.

În localitățile de jur-împrejur domneau: întunericul, ignoranța și păcatul. Calea mântuirii prin credința în sângele lui Hristos nu fusese niciodată propovăduită aici, ca să zicem așa. Georg și-a dat seama cu durere de starea spirituală tristă din locul său natal restrâns și în inima lui se trezi întrebarea: cum s-o remedieze.

Harul lui Dumnezeu îl feri de rătăcirea în noul mediu foarte primejdios și îl întări să se opună oricărei ispite de a se întoarce la viața sa de mai înainte. Marea parte a timpului său liber îl petrecea cu cercetarea serioasă a Cuvântului lui Dumnezeu, ca și în rugăciune și în instruirea unora care nu știau nimic despre calea mântuirii. El a fost întărit tot mai mult și mai mult în convingerea că Domnul și Mântuitorul său dorea să-l folosească în viața sa ca lucrător și a început plin de încredere lucrarea evanghelizării. La început nu s-a pus mare preț pe înclinațiile ciudate ale tânărului. Îl lăsau să-și urmeze calea. Părinții săi erau convinși că zelul ciudat se va potoli curând. Dar când lucrurile

au stat cu totul altfel decât speraseră părinții și cu timpul Georg își lărgea tot mai departe raza de acțiune, inima tatălui a început să se răcească față de fiu, în timp ce mama, mai afectuoasă, era tristă din cauza disensiunilor pe care Georg le adusesse în casă cu noua sa învățătură. Era cum a fost întotdeauna: „Toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați” [2 Timotei 3.12]. Proprii locuitori ai casei se arătau ca fiind dușmani. Dacă Georg ar fi risipit averea tatălui său, dacă și-ar fi ruinat sănătatea și puterea printr-o viață desfrânată, atunci aceasta ar fi fost mai suportabil pentru tată, decât că trebuia să vadă cum fiul său aducea ca jertfă Domnului: puterea, înzestrările și avantajele pământești. Dar lucrul cel mai rău pentru bărbatul mândru era să audă că fiul său, odată, la propovăduirea Evangheliei, întreruptă de autorități, ajunsese la audiere și fusese amenințat cu pedeapsa cu închisoarea. Cu aceasta, răceala tatălui se transformă într-o mânie violentă față de fiu, căci în comportarea lui Georg el vedea dezonorat numele său și familia sa. De atunci el încerca să-și verse indignarea prin batjocură și ironie și zilnic existau în casă cele mai triste conflicte. În cele din urmă, cum am văzut deja, Georg a fost pus să aleagă: sau să-și părăsească drumul de până acum, sau să fie izgonit din casa părintească și dezmoștenit. Ce a ales, știe cititorul.

3

Pentru locuitorii conacului în care domiciliu domnul R., tatăl prietenului nostru, duminica amintită la începutul povestirii noastre, aduse numai ore triste. Domnul R. se încuiase în cabinetul său de lectură, în timp ce soția ședea în camera sa, cu inima grea și privirile triste. Din fericire, pentru azi nu se anunțaseră musafiri. Dar cum ar fi putut să-i întâmpine cu zâmbetul impus de politete și să le ureze bun-venit? Inimile amândurora doar erau pline de cele mai amare gânduri față de fiul lor nebul, încăpățânat. Cu toate că domnul R. manifesta în prezența soției sale cea mai mare indiferență, în realitate era totuși la fel de neliniștit ca și ea. Amândoi ședeau la masa de prânz în cea mai adâncă tăcere și aproape toate mâncărurile rămâneau neatinsse. Dar ce făcuse domnul R. în timpul orelor de dimineață în cabinetul său de lectură? El scrisese ultima sa dorință, cu mână fermă și cu o inimă plină de indignare și supărare, adică și-a făcut testamentul, și anume, în deplină concordanță cu amenințarea sa, exprimată de dimineață. Era lauda sa, că nu rostea niciodată o amenințare fără să o îndeplinească.

Între timp, fiul își continua drumul. Și lui încă îi mai era grea inima, pe când își urma drumul așa, singur. Stătea el îndreptățit înaintea lui Dumnezeu în legătură cu felul său de a proceda? Această întrebare i se înfățișa iar și iar. Dar, de asemenea, mereu trebuia să-și spună că făcea bine. Dumnezeu era cel care îl trimisese să-L propovăduiască pe Hristos și el avea toată încrederea că Dumnezeu va avea grijă de el.

Domnul văzuse până atunci munca sa. Cei ignorați erau instruiți, cei fără griji fuseseră treziți din ațipeala lor, batjocoritorii fuseseră reduși la tăcere și păcătoșii gata de căință fuseseră aduși la Dumnezeu prin prezentarea harului revelat în Hristos. Gândul la aceasta îl umplu de bucurie și adorare. Cum să fi putut să se îndoiască de faptul că drumul pe care mergea era o cale croită pentru el și repartizată lui de Dumnezeu?

Cu aceste gânduri, el a ajuns la o casă țărănească, ascunsă sub umbra copacilor. Fusese așteptat aici, căci deja erau mulți adunați. Erau, în general, oameni neînsemnați, sârmani, care nu auziseră aproape niciodată ceva despre Dumnezeu sau despre Hristos, care își petrecuseră viața cu înjurături și blesteme, în beție și desfrânare, dar care acum ascultau cu urechile deschise și conștiințele trezite,

la lucrurile care erau spre pacea lor. Unii dintre ei îl batjocoriseră mai înainte pe tânărul predicator și încercaseră să-l reducă la tăcere prin amenințări și acte de violență. Dar treptat, ostilitatea lor dispăruse și prin puterea harului lui Dumnezeu, care însoțise cuvântul predicii, inimile lor erau acum făcute să fie receptive. Se vedeau și femei, care, recunoscute pe vremuri prin imoralitatea lor, acum, îndreptățite prin credința în Hristos, ofereau dovada prin umblarea lor că nu primiseră zadarnic harul lui Dumnezeu. Chiar și în casa în sine, pe vremuri un loc al discordiei și al disensiunii, se petrecuse o mare transformare. Intraseră în ea ordinea și decența.

De pe un loc mai înalt, situat în fața casei, Georg îl propovădui și în această zi „pe Isus Hristos, Cel răstignit”, nemărginita bogăție a dragostei Sale și a harului Său față de oricine care se apropie de Dumnezeu prin El. Georg li L-a pus în fața ochilor cu mare căldură ascultătorilor săi pe Domnul, care, cu toate că era bogat, a devenit sărac de dragul nostru, ca să devenim bogați prin sărăcia Sa; și în timp ce vorbea despre aceste bogății, el uită propriile sale mâhniri și suferințe.

După ce predica s-a terminat, el îi vizită pe locuitorii satului în colibe lor. El împărți cu ei mâncarea lor simplă de prânz. Apoi, treaba merse mai departe. Lucrul zilei încă nu era încheiat.

În casa părintească a prietenului nostru, după-amiaza fusese petrecută la fel de trist ca și dimineața. Domnul R. a cutreierat în toate direcțiile, fără țință, vastul său domeniu. Dintr-odată s-a întors în casă și porunci să i se înșeueze calul. El își aminti că i-a promis unui prieten care locuia câteva mile mai departe de moșia sa, să-i facă o vizită. El putea să fie înapoi chiar înainte de apusul soarelui și spera să uite prin această distracție, măcar câteva ceasuri, amintirea neplăcută despre fiul nereușit.

Călări încet într-acolo. Zări deja de departe destinația călăritului său, când deodată, dintr-o casă din apropiere, un glas îi captivă atenția. El recunoscu deslușit glasul fiului său. Aproape fără voia sa, domnul R. struni calul, ca să asculte și astfel să fie martor la cât de mult se înjosise și se degradase fiul său. Dar de ce trebuise s-o ia pe drumul acesta? El doar nu bănuise nicidecum că Georg se afla tocmai în această zonă.

Domnul R. se luptă mult timp cu sine însuși, dacă să intre în casă și să-i poruncească fiului său să tacă sau dacă să dea pînteni calului său și să părăsească cât mai repede posibil locul unde numele său a fost așa de tare dezonorat.

Dar în cele din urmă, fără ca cineva să observe, a descălecat, a legat hățul calului de un copac și s-a apropiat încet de căsuță. Rămase, stând într-un loc de unde putea să audă fiecare cuvânt care se vorbea înăuntru, ascuns în spatele unui gard viu din tufe de spini. Ca și când voia să se liniștească singur, murmură pentru sine:

„Hotărârea mea nu va fi zdruncinată în niciun caz prin aceasta. Vreau numai să știu ce nerozie pălăvrăgește.”

Deci, din același motiv care cu ani în urmă îl determinase pe fiu să asculte și să audă cuvintele unui evanghelist, se opri tatăl acum ca să audă predica unui fanatic.

Georg vorbea despre păcat, despre moarte și despre pierzarea veșnică a omului firesc, ca și despre nemărginita dragoste a lui Dumnezeu, care L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Abia dacă tânărul bărbat vorbise mai înainte vreodată așa de serios și îi îndemna așa de insistent pe ascultători să vină la Hristos, ca în clipa aceasta. El era profund pătruns de gândul că ar fi posibil ca el să predice aici pentru ultima oară. Căci cu siguranță că expulzarea din casa părintească îl va sili să plece în străinătate. Prin urmare, toată inima sa era

în acțiune să prezinte încă o dată sufletelor care erau adunate în jurul său, toată hotărârea de har a lui Dumnezeu față de păcătos.

Predica era terminată și judecând după tăcerea care urmă, ascultătorii păreau să fie toți profund atinși. Și domnul R. ascultase afară cu atenție crescândă. Dar abia terminase Georg, că ascultătorul neobservat urcă din nou pe cal și călări înapoi acasă.

4

Lucrarea zilei era isprăvită. Obosit, dar înviorat lăuntric, Georg se întoarse seara în casa părintească. Pe când se apropia de locul iubit, peste sufletul său se rostogoli din nou mâhnire adâncă. Activitatea sa din timpul zilei îl făcuse să uite conflictul neplăcut dintre el și tatăl său, dar acum, amintirile amare se întorceau cu o forță dublă. El nu poseda pentru întreținerea sa alte mijloace, decât ce îi oferise până atunci tatăl său, întotdeauna într-un mod deloc zgârcit, și el nu cunoștea niciun prieten care l-ar primi în casa lui pe el, fiul alungat și dezmoștenit.

Se grăbi în camera sa pentru a cere sfat, mângâiere și ajutor de la Acela care este mereu pregătit să asculte strigătul celor nenorociți și să-i salveze din toate strâmtorările. Avea nevoie de o întâlnire cu Tatăl său ceresc, înainte să poată să aibă loc o întâlnire cu părinții. Își deschise Biblia la Matei 6.24 și citi până la sfârșitul capitolului.

Apoi răsfoi mai departe. Atunci, ochii îi căzură pe un pasaj din Vechiul Testament și citi:

„Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi; cine ești tu, ca să te temi de un om care va muri și de fiul omului care va ajunge ca iarba și să-L uiți pe Domnul, pe Cel care te-a făcut, care a desfășurat cerurile și a pus temelii pământului și să te temi mereu în toate zilele de furia asupritorului, când se pregătește să te distrugă? Și unde este furia asupritorului?” (Isaia 51.12,13).

„Domnul este cu mine!” exclamă tânărul. „Mă încred în El și de aceea nu mă voi teme de ce îmi va face un om.”

Îngenunche pentru rugăciune. Inima sa era complet liniștită. În timp ce apoi mai chibzuia ce să înceapă acum, cineva bătă la ușă și intră un servitor.

„Domnule, tatăl dumneavoastră, dorește să vă vorbească în camera de studiu”, anunță servitorul.

Uimit, dar cu încredere în Domnul, Georg părăsi camera și se duse în camera cunoscută. Ambii părinți erau prezenți și în timp ce mama privea înainte, tăcând, tatăl mergea prin cameră dus-întors.

„Ia loc, Georg!”, a început acesta din urmă după o pauză, pe un ton care suna mai blând și mai prietenos decât se așteptase cel căruia i se adresase.

Iarăși a urmat o pauză.

„Cu siguranță că n-ai uitat”, a rupt tatăl tăcerea în cele din urmă, „ce s-a întâmplat între noi doi azi-dimineață și tu mă cunoști destul de bine ca să știi că eu nu rostesc niciodată o amenințare fără s-o îndeplinesc.”

„Sunt pregătit, după cum ți-am spus deja, dragă tată, să te ascult în tot ce nu stă în contradicție cu voia Tatălui meu ceresc. Intenția ta îmi este cunoscută și mă plec sub ea. Mâine voi părăsi casa ta. Dar un lucru te mai rog: să nu ne despărțim în amărăciune unul față de celălalt!”

Sentimentele sale îl copleșeau. Nu putu să vorbească mai departe. Și mama deveni neliniștită și dădu să se ridice, dar o privire a soțului ei o reținu. După aceasta, domnul R. luă o scrisoare de pe masă și o înmână fiului cu invitația s-o citească. Era „ultima sa dorință.”

„Îți menții hotărârea?”, întrebă el după ce Georg citise documentul. „Mai ești pregătit să iei asupra ta consecințele triste ale îndărătniciei tale?”

„Nu este îndărătnicie ceea ce mă face să procedez așa, tată”, răspunse Georg trist. „Nu pot altfel!”

Mâna tatălui tremură când luă hârtia înapoi.

„Mă gândeam, desigur, că acesta va fi răspunsul tău”, spuse el; „și eu – da, și eu sunt pregătit.”

El ținu hârtia deasupra unei lumânări și o lăsă să ardă până se făcu scrum. Lui Georg nu-i venea să-și creadă ochilor.

„Fie ca orice ostilitate dintre noi să fi luat sfârșit pentru totdeauna, fiul meu!”, continuă tatăl, în timp ce îl strângea în brațe pe Georg cu mare emoție. „Te-am auzit predicând și nu-ți voi mai sta niciodată împotriva. Dacă tu crezi că ai apucat pe calea cea bună, atunci mergi mai departe pe ea! Dumnezeu să te binecuvânteze!”

„Tată! Scumpe tată!” exclamă Georg cu surprindere uimită.

„Și aceasta nu este tot, fiul meu!”, continuă domnul R. „Dacă vrei, poți să propovăduiești Evanghelia în casa aceasta ori de câte ori vrei. Mama ta și cu mine am discutat despre chestiunea aceasta și am luat în comun această hotărâre.”

Ar fi imposibil de descris scena care a urmat acum. Da, Domnul poate să îndrepte inimile ca pe pâraie de apă. Aceasta o recunoștea prietenul nostru deslușit acum și nădejdea i-a umplut sufletul, că nu este departe vremea când părinții săi vor accepta și ei mântuirea în Hristos.

Georg nu s-a înșelat în această nădejde. În cele din urmă, Evanghelia s-a dovedit și față de părinți ca fiind „puterea lui Dumnezeu spre mântuire” [Romani 1.16]. Mama, ale cărei prejudecăți nu fuseseră niciodată așa de puternice, se bucură prima de harul mântuitor în Hristos. Dar și tatăl se converti la Domnul.

Începând de atunci, Georg își continuă activitatea nestingherit și Domnul a binecuvântat îmbelșugat lucrarea sa. Multe suflete au fost conduse prin el din întuneric la lumina minunată a adevărului. Permanent a rămas pentru el o amintire încurajatoare, că amenințarea tatălui a fost transformată de Dumnezeu într-o binecuvântare așa de bogată.